

[Ragnhild Andersen.]

talen om, at det danske samfund ikke har råd til at gennemføre en folkepension.

Vi mener, at denne tale må sættes på plads som det, den er, bagstrøbets kendte toner, der har lydt lige så længe, arbejderbevægelsen har været til. De lyder, hver gang fremskridt er i sigte, og de søger hver gang at standse det. Der blev aldrig råd, om man skulle lytte til bagstrøbets toner.

Det undrer mig forøvrigt, at det ærede medlem hr. Poul Møller i dag talte varmt om folk med små indtægter og rentemodtagerne og advarede mod at gå for vidt med folkepensionen. Jeg erindrer fra kommissionen, hvordan de konservative selv stillede skitseforslag om folkepension. Det kan læses på side 192 i folkeforsikringskommissionens betænkning, at de konservative i deres forslag forudså, at der af det beløb, de ville stille til rådighed til folkepension, kun skulle gives 37 pct. i folkepension til rentemodtagerne, medens der skulle gives 63 pct. til ikke-rentemodtagere, altså til de bedre stillede. Jeg kan ikke helt få den tale til at rime med de betragtninger, som det ærede medlem hr. Poul Møller fremsatte her for et øjeblik siden.

Kommunisterne har foreslået 100 pct. til rentemodtagerne og mener fortsat, at hvad velhaverne angår, må det nok være muligt for alle bedrestillede at vente de 5 år, indtil alle, som kun har rente eller små indtægter at leve af i deres alderdom, har fået deres indtægt bragt op på et betryggende niveau og på et i forhold til den øvrige befolkning rimeligt niveau; det må vel siges, at $\frac{2}{3}$ af gennemsnitsindtægten, der også var udgangspunktet for den socialdemokratiske 30 års skitse, er et rimeligt niveau at bringe pensionen op på indenfor de første 5 år. Vi mener, at de velhavende nok må kunne vente, indtil det sker.

Kommunisterne har med deres forslag her i tinget vist en vej, som efter vor opfattelse ikke alene vil føre til tryghed for alle nulevende gamle, men som efter vore synspunkter også svarer til befolkningens behov for og ønske om tryghed i alderdommen. Et liv i nøjsomhed og sparsommelighed, hvor frygt og savn banker på døren, er de vilkår, mange af vore gamle går ind til, når arbejdskraften er opbrugt, og dog er det dem, de ældre, vi kan takke for vort samfunds rig-

dom. De har bygget huse, skoler, værfter, fabrikker, anlagt veje og gader, lavet havneanlæg og rejst broer over bæltter og sunde, som vi alle ser på med stolthed og glæde. De har hentet fisk fra havet, sejlet viden om med vor handelsflåde, opdyrket mager hedejord og lavet store dæmningsarbejder, sået vore marker og hentet kornet hjem. De har arbejdet, så længe de kunne, og opfostret ofte store børneflokke, og alt imens har de livet igennem måttet svare deres skatter og afgifter foruden store bidrag til forsikring mod arbejdsløshed, sygdom og invaliditet.

Sliddet har dog ikke givet dem velstand. Frufterne af deres arbejde tilfaldt andre. Men et arbejdsomt liv i samfundets tjeneste berettiger enhver, som bliver gammel — ikke bare nogle få, men alle vore gamle — til en tryk og værdig tilværelse, fri for savn og frygt. Efter kommunisternes opfattelse påhviler der os alle en moralsk pligt til at sikre alle gamle en god og lys livsaften. Derfor haster det med folkepensionen. Det er da også mit og mit partis håb, at det skal lykkes at få folkepensionen gennemført allerede fra den 1. april 1956, og at man vil tage hensyn til de synspunkter, der indeholdes i det forslag, mit parti har stillet til gennemførelse af folkepensionens første etape.

Søren Olesen: I sin tale ved fremsættelsen af det foreliggende lovforslag og i bemærkningerne til lovforslaget siger den højtærede socialminister, at forslaget er udarbejdet på grundlag af et fællesforslag fra socialdemokratiets og det radikale venstres repræsentanter i folkeforsikringskommissionen. I den forbindelse må det bemærkes, at de to repræsentanter kun udgør et meget lille mindretal af kommissionens 14 medlemmer. De repræsenterer ganske vist et flertal her i tinget, men dog et meget lille flertal.

Når ikke flere af kommissionens medlemmer har kunnet tilslutte sig dette forslag eller kunnet samles om andre af de forslag, der er fremsat, må det være berettiget at sige, at de mange problemer omkring folkepensioneringen langtfra er afklaret. Denne opfattelse understreges da også i høj grad af, at de ikke-politiske medlemmer af kommissionen, de teknisk og økonomisk sag-